

Arrest

**nr. 58 911 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 25 februari 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 oktober 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hier dezelfde dag nog per aangetekend schrijven van in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een etnisch Albanese afkomstig uit Prizren te zijn en het Kosovaarse staatsburgerschap te bezitten. In augustus 2008 huwde u op traditionele wijze met S.(...), eveneens een etnische Albanees. U trok vervolgens bij uw partner in Prizren in. Uw partner was werkloos, maar hielp af en toe bij een bakker. In mei 2009 vertelde uw partner u dat hij even naar buiten zou gaan om een koffie te gaan drinken. Hij keerde echter nooit meer naar huis terug. U trachtte hem te bereiken op zijn mobiele telefoon, tevergeefs. Drie dagen later, op 12 mei 2009, kwam de familie van uw partner naar uw woning met de melding dat uw partner dood in een veld was teruggevonden. Hij was vermoord. Na een rouwperiode van zeven dagen keerde u naar uw ouderlijke woning terug. U kreeg psychische problemen, die zich uitte in angstaanvallen en sporadisch bewustzijnsverlies. U ging te rade bij een psycholoog en psychiater in Prizren, die u medicatie voorschreven. Een twee- tot drietal maanden na de moord op uw partner deed zijn familie aangifte bij de politie. In september 2009 ontving u een eerste dreigbrief met de melding dat ook u zou worden geslagen en vermoord. U ontving in totaal een drie- tot viertal dreigbrieven, een laatste in februari 2010. U besloot geen klacht neer te leggen bij de politie omdat u dat uitdrukkelijk werd verboden in de dreigbrieven. Omdat u vreesde voor uw leven, besloot u Prizren op 24 februari 2010 te verlaten en week u via Duitsland naar België uit, waar u op 25 februari 2010 aankwam en op 26 februari 2010 asiel vroeg. Na het gehoor op het Commissariaat-generaal zond uw raadvrouw mij nog de volgende documenten toe: uw UNMIK-geboorteakte, uitgereikt te Prizren op 22 augustus 2008 en drie foto's van u en een man. Tevens legde u nog een afsprakenkaart voor een consultatie bij mevrouw D.(...), een psychologe, neer.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst bent u niet in het bezit van enig objectief (begin van) bewijs van uw (traditionele) huwelijk of de moord op partner. Gezien u verklaarde op traditionele wijze te zijn gehuwd, werd u gevraagd naar een bewijs van uw huwelijk in de moskee. U verklaarde dit echter niet te hebben, daar u enkel een huwelijksfeest als uiting van uw verbintenis met uw partner had gehad (gehoor CGVS p. 6). Enig document ter staving van de moord op uw partner, zoals een overlijdensakte of politieverlagen, heeft u evenmin in uw bezit (gehoor CGVS p. 15). Gevraagd naar deze documenten, stelde u die niet te hebben omdat de moord op uw partner nog niet is opgelost (gehoor CGVS p. 7). Wel stuurde uw raadvrouw mij na het gehoor drie foto's toe, waarmee u wil aantonen wel degelijk te zijn gehuwd. Deze foto's zijn evenwel onvoldoende ter staving. Uit deze foto's blijkt immers geenszins dat u bent gehuwd. U heeft op één foto weliswaar een jurk aan die lijkt op een huwelijksjurk, doch deze foto, evenmin als de andere door u neergelegde foto's, zijn van die aard dat zij kunnen aantonen dat u wel degelijk (op traditionele wijze) in het huwelijk bent getreden.

Bovendien bent u er niet in geslaagd coherente en overtuigende verklaringen af te leggen over de moord op uw partner en de daaruit volgende problemen. Evenmin zijn uw verklaringen in overeenstemming te brengen met de verklaringen van uw broer, D.(...) (O.V. 6.573.074). Zo kon u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de familienaam, geboortedatum en geboorteplaats van uw partner niet weergeven. U stelde zich die gegevens niet meer te herinneren. Evenmin slaagde u erin de datum van uw (traditionele) huwelijk weer te geven (verklaring DVZ vragen 14 en 15). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u in 2008 op traditionele wijze te zijn gehuwd met S.(...), die op 28 juli was geboren en 34 jaar was ten tijde van zijn overlijden (gehoor CGVS p. 3). Uw partner zou in mei 2009 zijn overleden (gehoor CGVS pp. 10-11). Opvallend is echter dat uw broer, D.(...), zich de achternaam van uw partner niet meer herinnerde. Voorts verklaarde uw broer dat u in 2006 huwde met uw partner en dat uw partner in 2007 of 2008 werd vermoord (gehoor CGVS II D.(...) p. 4). U stelde dat u persoonlijk nooit klacht had ingediend na de moord op uw partner of de politie contacteerde; evenmin werd u in dit verband ooit door de politie ondervraagd. Wel had de familie van uw partner twee tot drie maanden na de moord klacht bij de politie neergelegd (gehoor CGVS pp. 12-14). Uw broer verklaarde echter dat hij, samen met u, na de moord op uw partner bij de politie is gegaan (gehoor CGVS II D.(...) p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bleef u elke verklaring schuldig (gehoor CGVS p. 16). Waar u verklaarde geen idee te hebben over de reden(en) achter de moord op uw partner (gehoor CGVS p. 15), verklaarde uw broer dan weer dat uw partner vermoedelijk werd vermoord omdat hij geld had geleend en dit nooit had terugbetaald (gehoor CGVS II D.(...) p. 4). Tevens slaagde u er niet in enige bijkomende informatie over de moord op uw partner te verstrekken: u kon enkel zeggen dat uw partner in mei 2009 in een veld te Prizren werd vermoord. U kon echter niet zeggen waar in Prizren dit veld zich bevond, evenmin kon u vertellen hoe uw partner om het leven werd gebracht, ondanks uw verklaringen dat de politie een onderzoek naar de moord voert (gehoor CGVS pp. 7, 11, 13).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw partner werd vermoord. Evenmin kan aldus enig geloof worden gehecht aan uw bewering dat u nadien dreigbrieven ontving (gehoor CGVS pp. 14-15).

Gezien uit voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de moord op uw partner, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw psychische problemen het gevolg zijn van de moord op uw partner (gehoor CGVS p. 9). Derhalve heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de door u ingeroepen medische problemen enig verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Inzake de asielaanvraag van uw broer, D.(...) (O.V. 6.573.074), besloot ik eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De overige neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteakte staaft uw identiteit en nationaliteit, doch die staan niet ter discussie. Het afsprakenkaartje toont aan dat u bij een psychologe op consultatie wenst te gaan, maar kan de bedrieglijkheid van uw verklaringen niet herstellen. De foto's werden reeds hoger besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In haar "middel" voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal zeer zeker een beoordelingsfout heeft gemaakt, waar hij verwijst naar de verklaringen van haar broer, de heer D.(...). Immers, zo stelt ze, ofschoon de commissaris-generaal heeft toegegeven dat diens ernstige psychische problemen niet ter discussie staan, meent hij zich toch te kunnen baseren op diens verklaringen, en meer bepaald op de tegenstrijdigheden die hieruit naar voren komen na een vergelijking met haar eigen verklaringen. Verzoekster is echter van oordeel dat op generlei wijze rekening kan en mag worden gehouden met de verklaringen van een zwaar psychiatrisch patiënt om (zo) de geloofwaardigheid van haar eigen verklaringen te toetsen. Hoe dan ook, zo vervolgt ze, bevestigt ze haar eigen verklaringen omtrent de feiten. Voorts oppert ze dat ze ondertussen zelf in psychiatrische behandeling is, wat, zo merkt ze op, de vraag doet rijzen naar de mogelijke impact daarvan op haar eigen verklaringen. Wat er ook van zij, zo vervolgt ze haar betoog, ze stelt zich te kunnen vinden in de beoordeling dat haar problemen niet onder het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) ressorteren. Niettemin is ze van mening dat haar leven en integriteit in Kosovo in gevaar zijn in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Ze vraagt om die reden dan ook de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Tot slot deelt ze mee dat ze, gelet op haar zware psychiatrische problematiek, eerstdaags een medische regularisatie zal indienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoekster spitst haar betoog over de psychiatrische problematiek, die zowel bij haar broer als bij haarzelf een mogelijke invloed heeft op de kwaliteit van hun beider verklaringen, niet toe op de motieven van de bestreden beslissing en geeft niet aan op welke wijze dit hierop een invloed heeft, waardoor de Raad niet inziet met welk doel verzoekster hiervan melding maakt.

2.3. De Raad stelt immers duidelijk vast dat verzoekster op uitdrukkelijke wijze verklaart zich te kunnen vinden in de beslissing dat haar problemen niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen. De Raad neemt bijgevolg de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus over en maakt deze tot de zijne. Derhalve wordt het middel enkel beoordeeld voor zover het gericht is tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. De Raad merkt op dat wat de subsidiaire bescherming betreft de bewijslast op de asielzoeker rust. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade

zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoekster brengt geen concrete elementen aan ter staving van haar vraag om subsidiaire bescherming. Met de blote bewering dat “haar leven en integriteit in Kosovo in gevaar zijn” toont zij niet in het minst aan dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Er werd geen beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN